

A HÉT VERSE

Friedrich Nietzsche

Elhagyatva

A varjuraj
város felé surrog tova:
hó lesz hamar –
boldog, kinek van otthona.

Sötéten állsz,
s hátra meredsz – mióta már!
Mondd: merre szállsz
a tél elől, bolond madár?!

Feléd havas
sivár puszták ásítanak.
Nem nyughat az,
ki oly kifosztott, mint te vagy.

Sors átka ver:
téli bolyongással gyötör,
füst vagy, amely
mind hidegebb egekbe tör.

Károgd siket
pusztákba hörgő gyászdalod!
Vérzik szived?
Dacba, jégbe takarhatod!

A varjuraj
város felé surrog tova:
hó lesz hamar –
jaj, akinek nincs otthona!

Képes Géza